

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Marcely Uhříčkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **Mgr. J. V.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Alešem Staňkem, Ph.D.
sídlem Národní 365/43, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

za účasti: 1) **CETIN a.s.**, IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
2) **P. B.**
bytem X
3) **město Roztoky**
sídlem náměstí 5. května 2, 252 63 Roztoky

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. MMR-82455/2023-83 SZ-14097/83/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 9. 2023, č. j. 074456/2023/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Stavební úřad rozhodoval na základě § 2e odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „liniový zákon“). Výrokem I prvostupňového rozhodnutí podle § 169 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) a § 14 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, ve znění pozdějších předpisů povolil výjimku z obecných požadavků na výstavbu, a to konkrétně z technického požadavku zabezpečujícího bezbariérové užívání staveb a stanovujícího požadavek na nejvyšší podélný sklon komunikace pro chodce v poměru 1:12 (8,33 %) pro umístění stavby „*Propojení ulic Š. a L. v X*“ na pozemcích p. č. XA a p. č. XB v katastrálním území X (dále jen „stavba propojky“; všechny v rozsudku zmiňované pozemky jsou ve stejném katastrálním území, proto bude soud dále uvádět pouze parcelní čísla pozemků). Výrokem II prvostupňového rozhodnutí stavební úřad zejména na základě § 1 liniového zákona a § 79 a § 92 stavebního zákona rozhodl o umístění stavby propojky. Zároveň stavební úřad ve II. výroku prvostupňového rozhodnutí vymezil druh a účel stavby propojky, určil její prostorové řešení a stanovil podmínky vyplývající ze závazných stanovisek, podmínky pro projektovou přípravu stavby propojky a pro její napojení na veřejnou a technickou infrastrukturu.

Obsah žaloby

3. Žalobce předně uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí absentují některá skutková zjištění, která stavební úřad učinil o poměrech na místě samém při ohledání žalobcovy nemovitosti, a že se stavební úřad nevypořádal s některými námitkami. Stavební úřad se především nezabýval tím, že stavba propojky ovlivní existující studnu žalobce, a existenci studny zcela opomenul. Žalovaný pak vycházel z vyjádření, které stavební úřad podal ke studni až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce konstatuje, že studna je součástí funkčního systému zadržování dešťové vody na jeho pozemcích, plní funkci přirozené retence dešťových vod a nachází se v ní také pitná voda. Žalobce poukazuje na stavebním úřadem citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30 A 115/2012-47, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2011, č. j. 57 A 47/2010-48, č. 2419/2011 Sb. NSS, které se sice týkaly případů koexistence studny a veřejné komunikace (zatímco v této věci má být do bezprostřední blízkosti studny teprve umístěna veřejná komunikace), avšak je z nich patrná tendence poskytnout ochranu studni coby zdroji pitné vody. Přestože Krajský soud v Plzni konstatoval, že výkonu stavebního práva nelze bránit, nepředstavují-li stavební činnost a výsledná stavba zneužití práva a nejsou-li v rozporu se zákonem chráněnými zájmy, stavební úřad tyto otázky neposuzoval. Osoba zúčastněná na řízení 3) přitom usiluje o vyvlastnění části pozemků p. č. XA a p. č. XB a svůj návrh opřela o změnu č. 4 územního plánu města Roztoky, pročez má obdobné postavení jako vlastník a její postup je třeba podrobit přezkumu ve smyslu rozsudku č. j. 57 A 47/2010-48. Pokud žalovaný vyšel z toho, že žalobce nebude omezen v dosavadním způsobu využití

studny jako součásti závlahového systému zahrady, pak zcela popřel, že studna je vodním dílem a podléhá zákonné ochraně.

4. Žalovaný se dle názoru žalobce nezabýval tím, zda je stavba propojky projevem zneužití vlastnického práva na újmu žalobce, a neověřoval objektivní existenci tvrzeného účelu stavby propojky, jímž má být propojení stávajících místních komunikací, čímž má dojít ke zkrácení (přímému) propojení jednotlivých částí obce a k posílení pěších vazeb v území. V řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace ovšem silniční správní úřad dospěl k závěru, že žalobcovy pozemky neslouží k uspokojování nutné komunikační potřeby. Žalobce proto navrhol přerušení řízení o umístění stavby propojky do doby pravomocného skončení řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace. V této věci přitom je dle mínění žalobce též otázkou, zda sama skutečnost, že stavba propojky je projednávána ve zrychleném režimu dle liniového zákona, není zneužitím práva, resp. zda liniový zákon vznikl proto, aby se použil na případy jako je tento, v nichž absentuje skutečný zájem na umístění dopravní infrastruktury. Další účel stavby propojky má dle osoby zúčastněné na řízení 3) tkvět ve vytvoření podmínek pro zajištění obsluhy a oprav technické infrastruktury – konkrétně veřejného osvětlení, vodovodu a kanalizace. Tato technická infrastruktura je však na pozemcích umístěna již více než 15 let a ze správních rozhodnutí neplyne, v čem by mělo vytvoření takových podmínek spočívat. Umístěním veřejné komunikace se dle mínění žalobce oprava technické infrastruktury naopak ztíží, neboť nejprve bude nutné komunikaci odstranit (včetně všech jejích vrstev). Ve stávajícím stavu umístění technické infrastruktury dle žalobce nelze nalézt žádné nedostatky. Žalobce dále konstatuje, že rozšíření šíře uličního prostoru bylo navrhováno za účelem umožnění bezproblémového vjezdu i větších vozidel stávajícími vjezdy na pozemky p. č. XE a XF, které však jsou v soukromém vlastnictví, a proto zde dle přesvědčení žalobce absentuje nadmístní, natožpak veřejný zájem. Správní orgány tento účel nijak neověřovaly a opomenuly, že pozemky p. č. XF a XE lze obsluhovat přes pozemek p. č. XCH vlastněný stejnou osobou. Stavba propojky by konečně měla sloužit k obsluze lokality vozidly integrovaného záchranného systému nebo technické služby s odůvodněním, že současný příjezd k nemovitostem č. p. XC až XD je zajištěn jen z jednoho směru (ulicí Š.). Žalobce však má za to, že uvedené nemovitosti jsou více než 15 let bezproblémově obsluhovány skrze místní komunikaci – obytnou zónu minimální šířky 7,5 m.
5. Otázka objektivní existence účelu stavby propojky (tak, jak byl rozebrán v předešlém odstavci) je dle názoru žalobce rozhodná pro posouzení, zda ve věci nedošlo ke zneužití práva. Správní orgány se však touto otázkou nezabývaly, i když ze správního spisu plyne, že lokalita dotčená stavbou propojky je stabilizovaným územím, v němž byla výstavba většiny nemovitostí dokončena před cca 15 lety a výstavba žalobcova rodinného domu dokonce v roce 2012. Ačkoli se osoba zúčastněná na řízení 3) vyjádřila kladně k záměru výstavby žalobcova rodinného domu, začala po realizaci výstavby usilovat o jiné uspořádání, jež vyústilo ve schválení změny č. 4 jejího územního plánu umožňující využít část žalobcových pozemků k realizaci stavby propojky. Stavba propojky má dle mínění žalobce spojitost se snahou osoby zúčastněné na řízení 3) deklarovat na pozemcích žalobce veřejně přístupnou účelovou komunikaci, resp. s jejím neúspěchem v deklaratorním řízení. Výsledek řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace je dle názoru žalobce významnou skutečností pro řízení o umístění stavby propojky, neboť umístění stavby propojky není vyvoláno potřebou v území, nýbrž reakcí osoby zúčastněné na řízení 3) na faktický stav, podle něhož se na pozemcích žalobce účelová komunikace nenachází a nikdy nenacházela. Osoba zúčastněná na řízení 3) tak zvolila „silové řešení“ spočívající

v umístění stavby propojky a v konečném důsledku ve vyvlastnění. Za významnou skutečnost žalobce dále označuje to, že do doby pravomocného skončení řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace musí být jeho pozemky přístupny veřejnosti, protože na nich dochází k vandalismu. Žalobce proto na svých pozemcích instaloval kamerové zařízení a zjistil, že jsou využívány k 1,84 průchodům či průjezdům na kole denně a že průchod či průjezd přes ně často využívá Ing. M. H. [zastupitel osoby zúčastněné na řízení 3), původní navrhovatel ve věci deklarace veřejně přístupné účelové komunikace a osoba podílející se na prosazení změny č. 4 územního plánu]. Za významné žalobce označuje také to, že v roce 2014 věnoval jiný svůj pozemek k vybudování alternativní pěší cesty, která byla společně s lávkou vybudována ze soukromých prostředků a zkolaudována v roce 2014, na což osoba zúčastněná na řízení 3) nebere žádný zřetel. Naopak se osoba zúčastněná na řízení 3) v minulosti dopustila vůči žalobci šikanózního jednání v rámci deklarace veřejně přístupné účelové komunikace. V tomto ohledu žalobce připomíná, že věc týkající se deklarace veřejně přístupné účelové komunikace byla pro podjatost odňata Městskému úřadu Roztoky a že se osoba zúčastněná na řízení 3) domohla nezákonným způsobem vydání předběžného opatření a nařízení exekuce u exekutorského úřadu vzdáleného 170 km od žalobcova bydliště.

6. Žalobce je s ohledem na výše uvedené přesvědčen o tom, že stavbu propojky není třeba realizovat, neboť existuje jiné šetrnější řešení. To může spočívat v tom, že a) na místní komunikaci – obytné zóně, již jsou obsluhovány nemovitosti č. p. XC až XD, bude v zimních měsících důsledně prováděna zimní údržba, b) bude důsledně vymáhána povinnost dle § 39 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, c) bude v přístupu do staré ž. zástavby užitá lávka přes suchý poldr Ž. potoka nebo cesta po chodnících přes ulice N. P., H. nebo P., d) bude umístění, údržba a oprava technické infrastruktury na pozemcích žalobce probíhat jako dosud v režimu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a e) vlastník pozemků p. č. XE a XF bude na tyto pozemky zajíždět velkými nákladními vozy přes jiný svůj pozemek.
7. Žalobce dále připomíná, že studna jako vodní dílo požívá ochrany podle § 58 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Podle hydrogeologického posouzení zpracovaného Mgr. R. H. přitom bude realizace stavby propojky představovat pro studnu rizika, a to a) technickou destrukci kamenné vyzdívky studny vlivem zemních prací, odtěžení současného tělesa komunikace a pojezdu vysokotonážních vozidel ve vzdálenosti cca 4 m od studny, b) technickou destrukci kamenné vyzdívky studny vlivem hutnění podložních vrstev vozovky, jejíž vibrace mohou způsobit uvolnění kamenů z vyzdívky a jejich vypadávání do studny, což může mít za následek pozvolné zhroucení celé vyzdívky a zasypaní studny, c) znečištění podzemní vody během výstavby otevřenými výkopy, navezeným materiálem, nadměrným provozem či úkapem olejů a maziv ze stavebních strojů, d) znečištění vody splachem povrchových vod z komunikace do studny např. při katastrofických srážkách či tajícím sněhu a e) znečištění vody vlivem zasakování solného roztoku z technické posypové soli. Dle předmětného hydrogeologického posouzení je stavba legálně povoleným vodním dílem a výstavba komunikace bude v rozporu s § 58 odst. 1 vodního zákona.
8. Závěrem žalobce konstatuje, že na jeho pozemcích má být vybudována veřejná komunikace o šíři asi 8 m spojená s nutností vyvlastnit části pozemků žalobce, s odstraněním části jeho zahrady, poničením studny a ztrátou pohody bydlení, a to vše proto, aby komunikace ve

svém důsledku zajišťovala asi 2 průchody denně, sloužila soukromým zájmům vlastníka pozemků p. č. XE a XF a aby ústila do stávající veřejné komunikace L. umístěné na pozemku osoby zúčastněné na řízení 3) p. č. XG o šíři 4,5 m. Takový postup dle mínění žalobce odporuje zdravému rozumu a elementárnímu chápání spravedlnosti, a to tím spíše v situaci, kdy žalobce v roce 2014 věnoval k veřejnému užívání jiný svůj pozemek za účelem umístění komunikace přes suchý poldr Ž. potoka, jež je veřejností hojně užívána.

Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

9. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl, neboť ji nepovažuje za důvodnou. Konstatuje, že žalobcem tvrzené skutečnosti byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Poukazuje na to, že správní řízení je ovládáno koncentrační zásadou a že v územním řízení nelze přihlížet k námitkám týkajícím se věci, o nichž bylo rozhodnuto při vydání územního plánu, k námitkám překračujícím zákonem stanovený rozsah a k opožděným námitkám. Stavba propojky byla umístěna v území, kde byl platným územním plánem města Roztoky vymezen koridor proměnlivé šířky 5 až 8 metrů pro dostavbu a prodloužení místní komunikace s označením DI06, vymezené jako veřejně prospěšná stavba VD15. Proto v územním řízení nemohlo být přihlédnuto k námitkám žalobce, o nichž bylo rozhodnuto při vydání územního plánu.
10. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, a to konkrétně s těmi, v nichž žalobce namítal, že stavební úřad neověřoval existenci tvrzeného účelu stavby propojky, že studna požívá právní ochrany, že stavba propojky naruší žalobcovu zahradu a že stavba propojky je zneužitím práva. V podrobnostech žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, zejména jeho strany 12 až 18. Studnou se žalovaný zabýval především na stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí, přičemž zohlednil, že studna slouží k akumulaci dešťových vod a je součástí závlahového systému. Že by se ve studni nacházela pitná voda, žalobce ve správním řízení netvrdil. Žalobce využil dotačního programu *Dešťovka* sloužícího k podpoře systémů na využití zachycené srážkové vody pro zálivku zahrady, případně pro splachování WC. To samo o sobě vyvrací nynější argumentaci žalobce ohledně ochrany pitné vody. Otázka provádění stavby propojky a možného dotčení vlastnických práv žalobce bude řešena ve stavebním řízení. Zájmy chráněné vodním zákonem hájil v územním řízení vodoprávní úřad, který proti stavbě propojky neměl námitky ani připomínky, což dle žalovaného vyvrací tvrzení žalobce o rozporu stavby s vodním zákonem. Žalovaný též konstatuje, že stavba propojky bude mít délku 36 m a její první úsek o délce 20 m je navržen jako obytná zóna se šířkou vozovky 3,5 m. Ve zbývajícím úseku pak bude oddělena zpomalovacím prahem a šířka vozovky bude činit 4,5 m a bude logicky navazovat na ulici L. o stejné šířce. Tvrzení žalobce o postupu odporujícím zdravému rozumu tak žalovaný považuje přinejmenším za nadnesené.
11. Ve vztahu k argumentaci žalobce ohledně toho, že jiný svůj pozemek věnoval za účelem umístění komunikace přes suchý poldr Ž. potoka, žalovaný uvádí, že žalobce dne 15. 2. 2017 svým podpisem na souhlasném prohlášení uznal, že na jeho pozemku p. č. XH existuje veřejná cesta pro pěší. Využití této cesty spočívá v tom, že jen pěší projdou z ulice Š. do L., a to trasou několikanásobně delší a s překonáním značného převýšení.
12. Osoba zúčastněná na řízení 1) se k věci samé nevyjádřila.
13. Osoba zúčastněná na řízení 2) jako vlastník pozemků p. č. XE a XF k věci uvádí, že aktuálně se ve vzdálenosti 2,4 m od žalobcovy studny nachází komunikace vedoucí k tenisovému

areálu a pronajímané hale, v níž se po mnoho let nacházel velkosklad papíru, a proto místem denně projížděla naložená nákladní auta. Přesto se studna za celou tu dobu nepoškodila. Propojka ulic přitom má mít omezený provoz a bude od studny vzdálena 5 m. K tvrzení žalobce, že ve studni je pitná voda, osoba zúčastněná na řízení 2) podotýká, že ve vzdálenosti do 20 m od studny má žalobce kompost, který musí studnu kontaminovat. K umístění stavby propojky na pozemek p. č. XA má dle osoby zúčastněné na řízení 2) dojít nikoli jen za účelem vjezdu na pozemky p. č. XE a XF. Dle změny č. 4 územního plánu z roku 2017 a dle územního plánu z roku 2021 má být na pozemcích žalobce veřejně prospěšná stavba, a tudíž je na věci dán veřejný zájem. Vjezd přes pozemek p. č. XCH nemá šířku 7,5 m, nýbrž 4 m a slouží jako příjezdová cesta k rodinnému domu č. p. XI. Dle osoby zúčastněné na řízení 2) nelze nic dovozovat z kamerových záznamů žalobce, neboť v dotčené lokalitě jsou již po mnoho let umístěny tabule o zákazu vstupu nepovolaným osobám a o kamerovém snímání a žalobce aktivně brání průchodu mnoha dalšími způsoby (např. oslovováním chodců, jejich natáčením na mobilní telefon nebo napadáním – politím vodou či rozmísťováním překážek – větví s trny, jablek, trávou, hromadou sněhu). Přes pozemek p. č. XCH neprojde větší vůz a navíc tento pozemek nemusí mít v budoucnu stejného majitele jako pozemky p. č. XE a XF. Osoba zúčastněná na řízení 2) proto v dobré víře od roku 1995 očekává, že nakonec bude zřízena veřejná komunikace a pozemek p. č. XF bude mít samostatný vjezd vhodný i pro větší vozidla. Stavba propojky je dle osoby zúčastněné na řízení v územním plánu zanesena od roku 1995, ve změně č. 4 územního plánu od roku 2017 a v nyní platném územním plánu od roku 2021. Je přitom ve veřejném zájmu ji vybudovat.

14. Osoba zúčastněná na řízení 3) k věci konstatuje, že její postup směřuje k vybudování propojky ulic Š. a L., s níž dal souhlas již žalobcův otec v rámci povolení výstavby v lokalitě X II. Osoba zúčastněná na řízení 3) jedná ve veřejném zájmu, který spatřuje především v propojení stávajících místních komunikací, čímž dojde ke zkrácení a přímému propojení jednotlivých částí obce a posílení peších vazeb v řešeném území a navazujících lokalitách, jakož i ve vytvoření podmínek pro zajištění obsluhy a opravy technické infrastruktury. Rozšíření uličního prostoru ve druhém úseku propojky navrhla osoba zúčastněná na řízení 3) za účelem umožnění bezproblémového vjezdu i větších vozidel na pozemky p. č. XJ a XF. Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou podle ní správná. Správní orgány nepochybily, pokud se opakovaně nezabývaly námitkami řešenými při vydávání územně plánovací dokumentace. Stavba propojky odpovídá dlouhodobé koncepci rozvoje města Roztoky promítnuté do platného územního plánu i do všech předchozích stavebních záměrů, které byly povoleny v rámci samostatných řízení (především ve věci výstavby v lokalitě X II nebo domu č. p. XK). Stavební úřad zjistil stav území dotčeného stavbou propojky i existenci studny. Dle osoby zúčastněné na řízení 3) stavba propojky nijak nezhoršuje situaci v okolí žalobcovy studny, která se nachází ve vzdálenosti 4,97 m od stávající zpevněné komunikace na pozemku žalobce a méně než 2,4 m od komunikace vedoucí k tenisovému areálu. V rámci stavby propojky je navrženo spádování zpevněných ploch do uliční vpusti napojené do stávající dešťové kanalizace, pročež dojde ke zlepšení stávajícího stavu. Žalobcova studna nadto slouží k akumulaci dešťových vod, a nikoli k zásobování rodinného domu pitnou vodou (proto v jejím okolí není vymezeno ochranné pásmo). Stavba propojky nepředstavuje zneužití práva, naopak je navrhována v souladu s platným územním plánem v rozsahu vymezené veřejně prospěšné stavby. Záměr byl součástí územně plánovací dokumentace od roku 1994. Za zneužití práva je dle osoby zúčastněné na řízení 3) naopak třeba považovat faktické úkony žalobce, především zásahy do záměrem dotčených pozemků, prokázané

v průběhu řízení vedeného Městským úřadem Černošice jako silničním správním úřadem ve věci sp. zn. 192128/2022/Joch.

Podstatný obsah správního spisu

15. Osoba zúčastněná na řízení 3) podala dne 14. 6. 2022 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby propojky s tím, že se jedná o stavbu dopravní infrastruktury dle § 1 odst. 2 písm. d) liniového zákona, konkrétně o stavbu místní komunikace vymezenou v územním plánu města Roztoky ve znění jeho změny č. 4 jako veřejně prospěšná stavba s možností vyvlastnění.
16. Stavební úřad dne 12. 10. 2022 rozhodl o spojení územního řízení týkajícího se stavby propojky a řízení o výjimce z technického požadavku zabezpečujícího bezbariérové užívání staveb a oznámením z téhož dne informoval účastníky o zahájení spojeného územního řízení a řízení o výjimce. Stavbu vymezil jako komunikaci délky 36 m propojující ulice Š. a L. a členěnou na dva úseky s rozdílným charakterem. První úsek délky 20 m bude navazovat na ulici Š. a je navržen jako obytná zóna, přičemž šířka uličního prostoru v tomto úseku bude 4,2 až 5,5 m s šířkou vozovky 3,5 m. Druhý úsek délky 16 m bude navazovat na ulici L. a jeho uliční prostor bude mít šířku 8 m. Ve druhém úseku je navržena asfaltová vozovka šířky 4,5 m a přilehlá dlážděná plocha šířky 1,5 m, přičemž se ve druhém úseku předpokládá rozšíření stávajícího uličního prostoru o 2,25 m na 8 m z důvodu umožnění bezproblémového vjezdu i větších vozidel stávajícími vjezdy na pozemky p. č. XF a XJ. Na rozhraní úseků bude umístěn zpomalovací práh a hranice obytné zóny, podélný sklon komunikace bude 5,85 až 12 %.
17. Žalobce včas uplatnil námitky vůči stavbě propojky, v nichž předně uváděl, že nejde o liniovou stavbu. Upozorňoval na to, že na části jeho pozemku p. č. XA, kde má být stavba propojky umístěna, se nachází zahrada se vzrostlými stromy a bujnou vegetací, a v blízkosti místa, kde má být stavba propojky realizována, se nachází též studna, *„která je jedním ze zdrojů vody pro zavlažovací systém a je součástí funkčního systému zadržování dešťové vody“*. Poukazoval též na to, že dotčené pozemky nejsou průjezdné, nebo na nedostatky projektové dokumentace. Měl za to, že ve spisovém materiálu zcela absentuje zmínka o existenci lávky pro pěší přes suchý poldr Ž. potoka, která byla vybudována ze soukromých prostředků a předána veřejnosti k užívání a vedle níž se stavba propojky jevila jako nadbytečná. V pozdějším doplnění námitek žalobce poukazoval na vlivy stavby propojky na přírodu a krajinu, resp. krajinný prvek.
18. Dne 9. 2. 2022 stavební úřad provedl místní šetření (ohledání dotčených pozemků p. č. XA a p. č. XB), jehož se zúčastnil i žalobce. Stavební úřad z místa pořídil fotografie, v plánu vyznačil orientační pozice vzrostlých dřevin i polohu studny a přeměřil šířku uličního profilu ulice L.. Navštívil také pěší lávku přes poldr a křižovatku ulic B. a Š.. Žalobce při místním šetření mj. uvedl, že podél oplocení je umístěn závlahový systém a že by se rozšíření komunikace přiblížilo k jeho kopané studni, *„která slouží pro závlahu a retenci dešťových vod“*. Zástupce žalobce poukazoval na to, že práva osoby zúčastněné na řízení 2) jsou zajištěna smlouvou o věcném břemeni a její pozemky jsou obsluhovány i z ulice L.. Dle přiloženého výkresu se studna na žalobcově pozemku bude nacházet ve vzdálenosti 4,97 m od stavby propojky.
19. V reakci na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim žalobce zaslal stavebnímu úřadu dne 5. 5. 2023 vyjádření. V něm poukazoval na to, že správní

spis neobsahuje žádnou dokumentaci, ze které by vyplýval veřejný zájem na realizaci stavby propojky. Otázkou (ne)existence veřejného zájmu spočívajícího v tom, zda žalobcovy pozemky slouží k uspokojování nutné komunikační potřeby, se dle žalobce zabýval Městský úřad Černošice, který vyslovil názor, že v daném případě není dána nezbytná komunikační potřeba průchodem či průjezdem přes žalobcovy pozemky do nebo z ulice Š.. Žalobce měl za to, že otázku existence veřejného zájmu by měl stavební úřad posuzovat vedle toho, zda stavba propojky splňuje požadavky kladené na výstavbu, neboť stavba propojky má velmi citelně zasahovat do žalobcova vlastnického práva. Části žalobcových pozemků totiž mají zcela ztratit svůj dosavadní charakter zahrady, a navíc se stavba propojky dotkne i žalobcovy studny a bude mít negativní vliv na krajinný prvek. Žalobce navrhl, aby stavební úřad žádost osoby zúčastněné na řízení 3) zamítl, eventuálně aby územní řízení přerušil do doby pravomocného skončení řízení o předběžné otázce vedeného silničním správním úřadem.

20. Stavební úřad následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož I. výrokem povolil výjimku z obecných požadavků na výstavbu a II. výrokem rozhodl o umístění stavby propojky (viz také bod 2 tohoto rozsudku). V rámci II. výroku stavební úřad popsal stavbu propojky obdobně jako v oznámení o zahájení spojeného řízení a dále uvedl, že „[ú]čelem stavby je propojení stávajících místních komunikací, čímž dojde ke zkrácení a přímému propojení jednotlivých částí obce a posílení pěších vazeb v celém řešeném území a v navazujících lokalitách, a také vytvoření podmínek pro zajištění obsluhy a opravy technické infrastruktury. Rozšíření šíře uličního prostoru v druhém úseku navrhuje žadatel za účelem umožnění bezproblémového vjezdu (i větších vozidel) stávajícími vjezdy na parcely č. XF a XJ v katastrálním území X.“
21. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební úřad především konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení 3) nebyla povinna dokládat souhlas vlastníka pozemků s umístěním stavby propojky dle § 184a stavebního zákona, neboť pozemky p. č. XA a p. č. XB jsou v územním plánu města Roztoky určeny k využití jako koridor pro dostavbu a prodloužení místní komunikace DI06 – *místní komunikace (ul. Š.)*, který je zároveň veřejně prospěšnou stavbou VD15. Dále shledal, že žádost osoby zúčastněné na řízení 3) obsahovala všechny náležitosti a že stavba propojky je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, čemuž se podrobně věnoval. V reakci na žalobcovy námitky stavební úřad mj. rozebral, že stavba propojky naplňuje definici dle § 1 odst. 2 písm. d) liniového zákona, neboť je v územním plánu vymezena jako veřejně prospěšná stavba. Stavební úřad neshledal důvod, pro který by se projektová dokumentace měla zaobírat existencí pěší lávky nacházející se mimo území dotčeného vlivy stavby propojky a posuzovat nutnost nebo zbytnost stavby propojky. Otázky související s účelností, potřebností či finančními náklady spojenými se stavbou propojky nebyly dle stavebního úřadu předmětem územního řízení ani nespádaly do rozsahu přípustných námitek dle § 89 odst. 4 stavebního zákona. Stavební úřad poukázal také na to, že pokud účastníci (nikoli jen žalobce, ale i další) *a priori* nesouhlasili s propojením ulic L. a Š., měli vznášet námitky při pořizování územně plánovací dokumentace, kde byl pro jejich námitky prostor (naproti tomu v územním řízení tak s ohledem na § 89 odst. 2 stavebního zákona činit nelze). V územním řízení lze posuzovat jen konkrétní vlivy stavby propojky na okolí. V reakci na uplatněné námitky stavební úřad shledal, že stavba propojky neovlivní kvalitu prostředí a pohodu bydlení nad míru přiměřenou poměrům. Ve vztahu k výtkám žalobce dále uvedl, že neexistuje zákonný důvod, pro který by spis měl obsahovat dokumentaci prokazující veřejný zájem na realizaci stavby propojky. Pro účely územního řízení postačovalo, aby si stavební úřad učinil ve vztahu k přímému dotčení vlastnických práv žalobce úsudek, zda lze pro stavbu propojky ve smyslu § 184a stavebního zákona získat žalobcovy pozemky vyvlastněním. Samotné

naplnění podmínek pro vyvlastnění pozemků bude zjišťováno až ve vyvlastňovacím řízení, v němž bude vyvlastňovací úřad povinen prokázat převahu veřejného zájmu na vyvlastnění nad individuálními právy vlastníka pozemku nebo stavby. Stavební úřad neshledal ani žádnou spojitost mezi územním řízením a řízením o určení charakteru účelové komunikace. Zatímco řízení vedené silničním správním úřadem je řízením deklaratorním, územní řízení vedené stavebním úřadem je řízením konstitutivním, ve kterém žadatel po splnění zákonných podmínek získá územní rozhodnutí, jež mu založí právo umístit stavbu dle parametrů uvedených v žádosti.

22. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání, v němž podobně jako v žalobě namítal, že stavební úřad neověřoval objektivní existenci tvrzeného účelu stavby propojky. Žalobce opětovně poukazoval na to, že silniční správní úřad v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace neshledal, že by na pozemcích žalobce byla uspokojována nutná komunikační potřeba obyvatel dotčené lokality. Poukazoval na to, že z prvostupňového rozhodnutí neplyne, v čem by měla stavba propojky vytvářet podmínky pro obsluhu a opravu technické infrastruktury, a že vlastník pozemků p. č. XE a XF je může obsluhovat z jiných svých pozemků. Žalobce také uváděl, že nemovitosti č. p. XC až XD jsou obsluhovány skrze místní komunikaci – obytnou zónu. Obdobně jako v žalobě uváděl, že otázka objektivní existence účelu stavby propojky byla rozhodující pro závěr, zda bylo podáním žádosti zneužito právo. Stavebnímu úřadu žalobce dále vytknul, že se nezabýval existencí studny, která je vodním dílem a požívá zákonné ochrany, přičemž poukazoval na to, že vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace musí činit alespoň 12 m. Prvostupňové rozhodnutí dle žalobce také opomenulo, že žalobcova zahrada je zahradně-architektonickým dílem vytvořeným za účelem, aby navozovalo určitou atmosféru a tím dotvářelo pohodu bydlení. Stavební úřad se dle mínění žalobce taktéž nezabýval problematikou zneužití práva, přičemž obdobně jako v žalobě poukazoval na to, že dotčené území je stabilizované a že osoba zúčastněná na řízení 3) svou žádostí reagovala na neúspěch v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace a jako silové řešení zvolila změnu územního plánu, umístění stavby propojky a následně vyvlastnění. Žalobce opakovaně poukazoval na vybudovanou alternativní pěší cestu přes lávku, kterou podle něj osoba zúčastněná na řízení 3) nebrala v potaz. Měl za to, že stavbu propojky nebylo třeba realizovat, neboť existovalo šetrnější řešení.
23. Žalovaný odvolání neshledal důvodným. V napadeném rozhodnutí předně konstatoval, že platný územní plán města Roztoky, účinný od 5. 11. 2021, v dotčeném území vymezuje koridor proměnlivé šířky 5 až 8 m pro dostavbu a prodloužení místní komunikace – ulice Š. s návazností na ulici L., označené jako DI06 – místní komunikace (ul. Š.) a vymezené jako veřejně prospěšná stavba VD15, pro jejíž uskutečnění lze práva k pozemkům žalobce vyvlastnit. Dále žalovaný zdůraznil, že v územním řízení se dle § 89 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží k námitkám k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územně plánovací dokumentace. Žalobce přitom proti návrhu územního plánu města Roztoky vznesl obdobné námitky jako v odvolání, neboť namítal, že současný stav dopravní obsluhy rodinných domů v dotčené lokalitě je dostatečný a nevyžaduje dopravní změny, jde o stabilizované území, průchod a průjezd na pozemek osoby zúčastněné na řízení 2) je zaručen věcným břemenem k pozemku p. č. XA a alternativně po jejích vlastních pozemcích, pěší průchod je zajištěn přes chodník a lávku z ulice K K. do S. ulice, navrhované komunikační propojení by jej omezovalo v užívání zahrady a navíc nejde o jediné možné řešení obslužnosti území.

24. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že vydání prvostupňového rozhodnutí nezáviselo na řešení otázky, zda na pozemcích žalobce existuje pozemní komunikace určená k obecnému užívání či nikoli. Závěr silničního správního úřadu ohledně charakteru pozemní komunikace nemohl nic změnit na tom, že podle platného územního plánu jsou žalobcovy pozemky určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou místní komunikace. Výrok o tom, že se na pozemcích žalobce nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, tudíž nebránil v umístění stavby propojky. Ohledně studny bylo ve správním řízení zjištěno, že slouží k akumulaci dešťových vod. Protože nešlo o studnu sloužící k individuálnímu zásobování vodou, neuplatnil se na ni § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Studna, jež slouží jako akumulační jímka dešťových vod, bude dle žalovaného vzdálena od stavby propojky cca 4 m a žalobce tím nebude nijak omezen v dosavadním využívání studny jako součásti závlahového systému zahrady. Dále se žalovaný vyjádřil k námitkám souvisejícím s ochranou přírody a krajiny, nedostatky projektové dokumentace a ztrátou pohody bydlení či narušení kvality prostředí. K tvrzenému zneužití práva žalovaný opětovně uvedl, že nelze přihlížet k námitkám týkajícím se věcí, o nichž bylo rozhodnuto již při vydání územně plánovací dokumentace. Vzhledem k tomu, že žalobcovy výtky souvisely s vymezením veřejně prospěšné stavby na jeho pozemcích, bylo třeba je uplatňovat během pořizování územního plánu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, plynulo, že žalobce napadl již změnu č. 4 předchozího územního plánu, která na pozemcích žalobce též vymezovala veřejně prospěšnou stavbu místní komunikace. I v kasační stížnosti, která byla zamítnuta, přitom žalobce zpochybňoval existenci legitimního cíle, tvrdil existenci alternativní cesty či bezproblémové provozování sítě technické infrastruktury či svozu komunálního odpadu a namítal, že jednání osoby zúčastněné na řízení 3) je aktem pomsty, libovůle a snahou o prosazení toho, čeho nedosáhla před silničním správním úřadem. Závěrem žalovaný konstatoval, že výsledek řízení před silničním správním úřadem není pro umístění stavby relevantní, že k námitkám týkajícím se alternativní pěší cesty nelze přihlížet a že ani soulad územního plánu města Roztoky s právními předpisy již nelze přezkoumat (v režimu správního řádu ani s. ř. s.).

Průběh jednání před soudem

25. Soud žalobu projednal v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, který se z účasti při jednání omluvil z důvodu zdravotních obtíží a související pracovní neschopnosti v délce trvání 6 až 9 týdnů. Přestože zdravotní obtíže zástupce žalobce obecně představovaly důležitý důvod pro odložení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s., v této konkrétní věci byl soud nucen vzít v potaz zákonnou povinnost rozhodnout o žalobě do 90 dnů. Soud proto zástupci žalobce nabídl odložení na pozdější termín v časovém rozmezí do dne 24. 6. 2024 (včetně) tak, aby byla respektována zákonná lhůta pro rozhodnutí a aby byl současně zástupci žalobce poskytnut prostor pro sjednání substitučního zastoupení. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce této možnosti nevyužil, proběhlo jednání v původním termínu. V rámci zvažování, zda je namístě vyhovět žádosti zástupce žalobce o odložení jednání, přitom soud bral do úvahy také to, že při nevyužití možnosti substitučního zastoupení by jednání muselo být odloženo na neurčito a vzhledem k dlouhé pracovní neschopnosti zástupce žalobce by se uskutečnilo pravděpodobně až v průběhu měsíců srpna nebo září 2024, čímž by byla lhůta pro rozhodnutí, jež je stanovena nejen k ochraně práv a zájmů žalobce, ale i žalovaného a dalších dotčených osob (včetně stavebníka), výrazně překročena. Soud měl na zřeteli také to, že zastoupení advokátem nebylo v této věci povinné a že se

soudního jednání mohl zúčastnit i sám (vysokoškolsky vzdělaný) žalobce. Při zohlednění všech výše uvedených skutečností soud naznal, že důležitý důvod pro odročení jednání (zdravotní komplikace zástupce žalobce) nepřevážil nad důležitým důvodem pro jeho konání (rozhodnutí věci v zákonem stanovené lhůtě).

26. Žalovaný při jednání setrval na svém písemném stanovisku, přičemž zdůraznil, že napadené rozhodnutí není nezákonné, nepřezkoumatelné a netrpí jinými vadami. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
27. Soud nedokazoval listinami obsaženými ve správním spise, neboť správním spisem není třeba provádět dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
28. Na základě návrhu žalobce soud provedl dokazování následujícími listinami týkajícími se studny na jeho pozemku:
 - Ze smlouvy č. 48115577 o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí České republiky uzavřené dne 1. 10. 2020 soud zjistil, že žalobce požádal o poskytnutí podpory v rámci Národního programu životního prostředí „Dešťovka“. Předmětem smlouvy bylo poskytnutí finančních prostředků z rozpočtu Fondu na realizaci opatření pro udržitelné a efektivní hospodaření s vodou, přičemž poskytnutá podpora byla určena výhradně na akci „Akumulace srážkové vody pro zálivku zahrady“.
 - Z odborného posudku pro výzvu č. 12/2017 Dešťovka ze dne 5. 7. 2020 vyplynulo, že jím byl posuzován projekt žalobce vztahující se k jeho rodinnému domu na pozemku p. č. XA a části stávající budovy skladu na pozemku p. č. XB. Odborný posudek dle jeho záhlaví souvisel s aktivitou „1.5.B.1. – Systémy pouze pro zálivku“. Navrhované řešení bylo popsáno tak, že srážkové vody budou svedeny ze střešní plochy rodinného domu a dešťové vody budou svedeny do akumulární nádrže. Celý systém pro využívání dešťových vod bude tvořen nátokem s filtračními prvky, které budou zajišťovat čištění dešťových vod od mechanických nečistot, vlastní akumulární nádrže s čerpací technikou a bezpečnostním přepadem do vsakovacího šterkového objektu. Akumulované vody budou následně využívány na zalévání zahrady (viz bod 4 odborného posudku). V rámci návrhu komponent byla zvolena monolitická akumulární nádrž, k níž bylo v odborném posudku mj. uvedeno, že akumulární nádrž je instalována do nezámrazné hloubky, což umožňuje prakticky celoroční využívání dešťové vody. Ke zvolenému typu Columbus XL 10 000L zde bylo dále uvedeno, že nádrž je využitelná nejen na dešťovou vodu, ale vzhledem ke svým rozměrům také jako jímka (žumpa) na odpadní vodu (opětovně viz bod 4 odborného posudku). Celkový objem akumulárních nádrží měl činit 10 m³, předpoklad roční úspory pitné vody 145,48 m³ a velikost odvodňované plochy 448 m² (viz bod 6 odborného posudku).
 - Z blokového schématu systému soud dále zjistil, že voda se do akumulární nádrže má dostávat okapovými svody ze střechy, přičemž cestou má projít podzemní filtrační šachta a za pomoci ponorného čerpadla má docházet k výtlačku vody pro zálivku zahrady.
 - Prostřednictvím potvrzení o realizaci ze dne 13. 3. 2024 společnost Aquanix s.r.o. coby zhotovitel potvrdila, že pro žalobce coby objednatele provedla v červnu 2020 dodávku a montáž akumulární nádrže Columbus XL pro zálivku zahrady.

- Ze zkušebního protokolu č. 138961 a jeho přílohy ze dne 23. 2. 2024 soud zjistil, že společnost Monitoring, s.r.o., provedla pro žalobce coby zákazníka rozbor vzorku lab. č. 191137 dle vyhlášky č. 252/2004 Sb., kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody, ve znění pozdějších předpisů, se závěrem, že výsledky analýz sledovaných ukazatelů odpovídají požadavkům této vyhlášky na pitnou vodu. Analyzovaný vzorek s označením „studna“ byl odebrán dne 19. 2. 2024 zákazníkem, tedy žalobcem.
 - Z hydrogeologického posouzení zpracovatele P. U a odpovědného řešitele Mgr. R.H. z března 2024 se podává, že jeho cílem bylo zhodnotit stav kopané studny na pozemku p. č. XL a posoudit možná rizika plánované výstavby zpevněné komunikace na pozemku p. č. XA a že bylo vypracováno pro žalobce coby objednatele. V úvodu hydrogeologického posouzení se konstatuje, že předmětná studna byla zbudována před rokem 1955 a představuje používaný a velmi kvalitní zdroj pitné vody pro individuální zásobování. Z hydrogeologického posouzení soud také zjistil, že vycházelo z archivní činnosti, zhodnocení geologického prostředí a posouzení technických skutečností, podkladů a informací od objednatele, přičemž některé podklady a použitá literatura byly vyjmenovány v kapitole 8. Dle hydrogeologického posouzení je primárním účelem kopané studny zajištění zdroje užitkové vody pro pozemek, dále slouží jako záložní zdroj pitné vody pro přilehlý rodinný dům a nejsou do ní svedeny žádné dešťové vody z blízkých staveb. Podle rozboru podzemní vody ze studny, který si žalobce nechal vypracovat, podzemní voda odpovídá požadavkům kladeným na pitnou vodu. Rizika spojená s výstavbou stavby propojky dle hydrogeologického posouzení spočívají v technické destrukci kamenné vyzdívky studny, znečištění podzemní vody během výstavby, znečištění vody splachem povrchových vod z komunikace do studny a ve znečištění vody vlivem zasakování solného roztoku z technické posypové soli. V závěru hydrogeologického posouzení se konstatuje, že na základě zjištěných charakteristik geologického a hydrogeologického prostředí, rozboru vody a informací od majitele studny lze konstatovat, že kopaná studna představuje velmi cenný zdroj podzemní pitné vody, který je nutno chránit. Mezi přílohami jsou zařazeny mj. laboratorní rozboru vzorku vody odebraného žalobcem coby zákazníkem dne 19. 2. 2024, podle jejichž výsledku vzorek vyhovuje stanoveným limitům a ukazatelům pro pitnou vodu.
29. Soud dále provedl dokazování rozhodnutím Městského úřadu Černošice ze dne 25. 9. 2023, č. j. MUCE 168940/2023 OSU, z něhož zjistil, že tento správní orgán v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace na základě žádosti podané v roce 2012 čtyřmi fyzickými osobami rozhodl, že cesta vedoucí po pozemcích p. č. XB a XA není veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2023 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).
30. Soud naproti tomu zamítl návrhy žalobce na provedení dokazování návrhem na vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci účelové komunikace, usnesením o odnětí věci Městskému úřadu Roztoky a rozhodnutím Městského úřadu Klecany ze dne 9. 6. 2014 o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace, neboť tyto důkazy měl za nepodstatné pro předmět tohoto soudního řízení, v němž nebylo zapotřebí zabývat se zvláště tím, zda se na pozemcích žalobce nachází veřejně přístupná účelová komunikace; v tomto ohledu soud provedl dokazování pouze rozhodnutím Městského úřadu Černošice ze dne 25. 9. 2023, z něhož zjistil poslední stav věci. Soud neprováděl dokazování ani kolaudačním souhlasem

ze dne 10. 7. 2014 týkajícím se stavby lávky pro pěší a souvisejícím souhlasným prohlášením vlastníků nemovitostí o cestě pro pěší, neboť podstatné pro tuto věc nebylo to, zda se v blízkosti stavby propojky nachází alternativní cesta pro pěší. Soud rovněž zamítl návrhy na dokazování záznamy o průchodech přes žalobcovy pozemky, související fotodokumentací, protokolem ze dne 25. 10. 2013 o trestním oznámení, trestním oznámením ze dne 11. 8. 2022 a usnesením ze dne 27. 10. 2022 o odložení věci, jelikož pro tuto věc nebylo rozhodné, zda je dána nutná komunikační potřeba nebo zda na pozemcích žalobce dochází k vandalismu. Za nepodstatné pro toto soudní řízení měl soud též důkazy, které žalobce předložil ve vztahu k jeho tvrzení ohledně šikanózního postupu osoby zúčastněné na řízení 3) v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace – tj. žalobcovo odvolání proti předběžnému opatření, exekuční návrh včetně fotodokumentace, usnesení exekučního soudu o zastavení exekučního řízení a usnesení odvolacího soudu vydané v téže věci. I kdyby osoba zúčastněná na řízení 3) skutečně postupovala vůči žalobci šikanózně v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace, neplynulo by z toho, že v řízení o umístění stavby propojky zneužívá právo. Soud též zamítl návrh žalobce na dokazování vyjádřením společnosti FCC regions a.s. ze dne 14. 9. 2021, kterým žalobce mínil prokázat, že i v případě navýšení počtu odpadních nádob bude možné realizovat svoz odpadu po stávající trase ulicí L.. Takový důkaz měl totiž soud za nadbytečný, neboť pro souzenou věc nebylo rozhodující to, zda byla stavba propojky nezbytná pro zajištění obsluhy dotčené lokality ze strany technické údržby.

31. Soud zamítl i návrh žalobce na dokazování změnou č. 4 územního plánu sídelního útvaru Roztoky, která nabyla účinnosti dne 26. 10. 2017, jelikož z prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyplynulo, že město Roztoky vydalo nový územní plán, účinný od 5. 11. 2021, a proto změna č. 4 předešlého územního plánu není pro věc relevantní.
32. S ohledem na to, že oba správní orgány argumentovaly aktuálním územním plánem města Roztoky, provedl soud jeho podstatnými částmi dokazování:
 - Z veřejné vyhlášky o vydání územního plánu soud zjistil, že územní plán byl vydán 20. 10. 2021 a veřejná vyhláška byla vyvěšena následujícího dne, pročež územní plán skutečně nabyl účinnosti dne 5. 11. 2021 (tj. patnáctým dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky).
 - Na základě textové části výroku územního plánu soud ověřil, že územním plánem byla vymezena místní komunikace – koridor pro dostavbu a prodloužení místní komunikace – ulice Š. s návazností na ulici L. – která byla označena jako „*DI06 – místní komunikace (ul. Š.)*“, přičemž koridor proměnlivé šířky 5,0 – 8,0 m byl vymezen jako veřejně prospěšná stavba VD15 (viz str. 32), pro kterou lze vyvlastnit práva k pozemkům a stavbám (viz str. 95).
 - Z rozhodnutí o námitkách vyplynulo, že žalobce uplatnil během pořizování územního plánu námitky, prostřednictvím nichž nesouhlasil s návrhem řešení pozemků p. č. XB, p. č. XA a p. č. XJ v jeho vlastnictví pro plochu koridoru vymezenou k umístění vedení dopravní infrastruktury DI06 ani s vymezením veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury VD15, pro kterou lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, na jeho pozemcích. V námitkách žalobce především uváděl, že současný stav je pro zajištění dopravní obsluhy a bezpečnosti jednotlivých rodinných domů v dotčené lokalitě dostatečný a nevyžaduje navrhované dopravní změny a že se jedná o stabilizované území. Poukazoval na to, že na dotčených částech jeho pozemků je zahrada a že koridor

zasahuje do jeho vlastnického práva. Průjezd a průchod na pozemky osoby zúčastněné na řízení 2) byl podle něj zaručen věcným břemenem chůze a jízdy zaneseným v katastru nemovitostí a také druhou přístupovou cestou přes pozemek p. č. XCH. Poukazoval na existenci lávky pro pěší (přemostění Ž. potoka). Namítal, že požadovaný průjezd územím není jediným možným řešením vedoucím ke zlepšení obslužnosti, průjezdnosti a průchodnosti území. Námitkám žalobce nebylo vyhověno.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

33. Soud předně ověřil, že žaloba, která byla podána dne 25. 3. 2024, je včasná. Přitom vycházel ze znění § 2 odst. 2 liniového zákona účinného od 1. 1. 2024, podle něhož se lhůty pro podání žalob proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle § 1 zkracují na polovinu; *to neplatí, jde-li o řízení podle stavebního zákona*. Kurzívou zdůrazněná část § 2 odst. 2 liniového zákona byla do tohoto zákona doplněna zákonem č. 284/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona (dále jen „zákon č. 284/2021 Sb.“), z čehož lze usuzovat, že se lhůty pro podání žaloby nezkracují na polovinu pouze tehdy, jde-li o řízení podle zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění účinném od 1. 1. 2024 (dále jen „zákon č. 283/2021 Sb.“). Na druhou stranu však § 2 odst. 2 liniového zákona hovoří obecně o „*stavebním zákonu*“ bez toho, aby specifikoval, zda jím má skutečně na mysli pouze zákon č. 283/2021 Sb., a současně účinnost § 2 odst. 2 liniového zákona nebyla dle přechodného ustanovení čl. XCV zákona č. 284/2021 Sb. nikterak ovlivněna zvláštním pravidlem o použitelnosti zákona č. 283/2021 Sb. v tzv. přechodném období, z čehož lze naopak dovodit, že pravidlo o nezkrácené délce žalobní lhůty dle § 2 odst. 2 liniového zákona lze od 1. 1. 2024 aplikovat na jakákoli řízení podle stavebního zákona (z roku 2006 i z roku 2021). S ohledem na nejednoznačnost právní úpravy proto dal soud přednost věcnému projednání žaloby před jejím odmítnutím pro opožděnost. Vzhledem k tomu, že toto soudní řízení bylo zahájeno až po nabytí účinnosti zákona č. 284/2021 Sb., vycházel soud v souladu s jeho přechodným ustanovením čl. LXXIX z toho, že lhůta pro podání žaloby činila v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Protože napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 23. 1. 2024, podal žalobce žalobu s ohledem na § 40 odst. 3 s. ř. s. včas v poslední den žalobní lhůty (prodloužené ze soboty na nejbližší následující pracovní den).
34. Jelikož žaloba byla podána také osobou k tomu oprávněnou a splňovala všechny formální požadavky na ni kladené, soud ji věcně projednal. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, neshledal. O žalobě soud rozhodl v zákonné devadesátidenní lhůtě.

Posouzení věci soudem

35. Protože stavba propojky není vyhrazenou stavbou ve smyslu přílohy č. 3 k zákonu č. 283/2021 Sb., posoudil soud věc (stejně jako správní orgány) s ohledem na zvláštní pravidlo o použitelnosti zákona č. 283/2021 Sb. v přechodném období formulované v § 334a odst. 3 zákona č. 238/2021 Sb. podle stávajícího stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.).
36. Podle § 184a odst. 1 věty první stavebního zákona, není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr

nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. V souladu s § 184a odst. 3 stavebního zákona se však souhlas nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.

37. Podle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel.
38. V souladu s § 89 odst. 2 stavebního zákona se v územním řízení nepřihlíží k závazným stanoviskům a námitkám k věci, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územně plánovací dokumentace.
39. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“) je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
40. Dle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení.
41. Z citovaných ustanovení plyne, že žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat souhlasem vlastníka pozemku prokazujícím, že na příslušném pozemku může stavět. To ovšem není třeba, jestliže lze pozemek vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si stavební úřad může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů sám učinit úsudek, čímž ovšem není nijak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem (viz bod [33] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83).
42. Oba správní orgány v této věci správně vyšly z toho, že souhlas žalobce s umístěním stavby propojky na jeho pozemky nebyl zapotřebí, neboť žalobcovy pozemky, na nichž byl platným územním plánem účinným od roku 2021 vymezen koridor pro místní komunikaci a veřejně prospěšná stavba, lze vyvlastnit. Správní orgány se nemusely zvláště zabývat tím, zda byl na umístění stavby propojky coby dopravní infrastruktury dán veřejný zájem, jelikož jim zákony takovou povinnost v územním řízení neukládaly. Tato problematika včetně otázek, zda pro vymezení místní komunikace a veřejně prospěšné stavby na pozemcích žalobce byly dány legitimní důvody, zda k takovému zásahu do vlastnického

práva žalobce došlo v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším možným způsobem za současného vyloučení libovůle a při respektování zásady nediskriminace nebo zda eventuálně nebylo namíste vymezit místní komunikaci na jiném místě než na pozemcích navrhovatele, naopak měla být řešena při pořizování územního plánu města Roztoky (v tomto kontextu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, č. 2201/2011 Sb. NSS), a to především v reakci na námitky žalobce coby vlastníka dotčených pozemků, který si měl střežit svá práva a tyto otázky související s přiměřeností územního plánu adresovat. V rámci územního řízení, v němž se i navzdory případnému nesouhlasu vlastníka pozemků umísťuje veřejně prospěšná stavba, pro niž lze vyvlastnit pozemky, již pro ně není místo, což plyne i z § 89 odst. 2 stavebního zákona. Samotná otázka, zda veřejný zájem na realizaci stavby propojky převažuje nad soukromými zájmy žalobce coby vlastníka dotčených pozemků (včetně zájmu na zachování jeho dosavadních práv), bude předmětem případného vyvlastňovacího řízení, které do vlastnických práv vyvlastňovaného zasahuje nejcitlivěji.

43. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že stavební úřad ani žalovaný nepochybili, pokud se nezabývali objektivní existencí proklamovaného účelu stavby propojky, tedy pokud zvláště neověřovali, zda v souvislosti s její realizací dojde ke zkrácení (přímému) propojení jednotlivých částí obce, k posílení pěších vazeb v řešeném území a navazujících lokalitách, k vytvoření podmínek pro zajištění obsluhy a oprav technické infrastruktury, k umožnění bezproblémového vjezdu na pozemky osoby zúčastněné na řízení 2) [a zda takový účel lze považovat za veřejný zájem opodstatňující vymezení místní komunikace na pozemcích žalobce] či k zajištění obsluhy předmětné lokality vozidly integrovaného záchranného systému nebo technické údržby. Všechny tyto otázky totiž lze považovat za věci, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územně plánovací dokumentace ve smyslu § 89 odst. 2 stavebního zákona, a posouzení, zda zájem na nich má být upřednostněn před soukromými zájmy žalobce, bude předmětem vyvlastňovacího řízení (bude-li zahájeno). Soud dodává, že posuzování důvodů pro vymezení místní komunikace na pozemcích žalobce (resp. účelu místní komunikace) nejen, že typově spadalo do procesu pořizování územního plánu města Roztoky, ale také fakticky bylo jeho předmětem. Jak totiž soud zjistil v rámci dokazování, žalobce uplatnil během pořizování územního plánu námitky týkající účelu místní komunikace coby veřejně prospěšné stavby na jeho pozemcích (resp. účelu stavby propojky), které se ve své podstatě shodovaly s těmi, které vznášel v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (a v tomto řízení před soudem). Žalobce při pořizování územního plánu obdobně jako v odvolacím správním řízení namítal, že jeho pozemky nemusí být nutně veřejností využívány, neboť přístup ke všem pozemkům a stavbám v dotčené lokalitě a jejich obslužnost již jsou zajištěny (jedná se o stabilizované území nevyžadující změny) a stávající dopravní systém lze zlepšit i jinak, v blízkosti byl vybudován chodník a lávka pro pěší, které slouží veřejnosti, a přístup na pozemky osoby zúčastněné na řízení 2) je zajištěn i jinými způsoby (prostřednictvím věcného břemene a přes její vlastní pozemek). Tuto problematiku tak nebylo možné s ohledem na věcnou koncentraci znovu otevírat v územním řízení. Opačný názor žalobce je tudíž mylný.
44. Poukazuje-li žalobce v souvislosti se shora uvedeným dále na to, že se na jeho pozemcích dle rozhodnutí silničního správního úřadu nenachází veřejně přístupná účelová komunikace a jeho pozemky neslouží k uspokojování nutné komunikační potřeby, pak soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že závěry učiněné v řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace nebyly pro územní řízení relevantní (proto také soud zamítl většinu důkazních návrhů, které se s deklaratorním řízením pojily). Žalobce opomíjí, že místní komunikace

a účelová komunikace nejsou tytéž (srov. § 6 a § 7 zákona o pozemních komunikacích). Účelová komunikace může být ve vlastnictví jakékoli fyzické či právnické osoby, nemusí být výsledkem stavební činnosti a vzniká samovolně ze zákona v okamžiku, kdy dojde k naplnění všech jejích definičních znaků, mezi něž patří, že 1) jde o stálou a v terénu patrnou dopravní cestu, která 2) naplňuje účel stanovený v zákoně, přičemž 3) její vlastník dal souhlas k jejímu obecnému užívání veřejností a zároveň 4) tato cesta naplňuje nezbytnou komunikační potřebu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85, č. 3571/2017 Sb. NSS). Naproti tomu mezi definiční znaky místní komunikace patří to, že 1) naplňuje účel stanovený v zákoně, tedy jde o veřejně přístupnou dopravní cestu určenou k užití vozidly anebo chodci a sloužící převážně k dopravě na území obce, 2) jejím vlastníkem může být pouze obec a 3) o jejím zařazení mezi místní komunikace rozhodl příslušný silniční správní úřad. Ačkoli tedy může být pravdou, že se na pozemcích žalobce nenachází účelová komunikace a že cesta přes jeho pozemky nenaplňuje nezbytnou komunikační potřebu ve smyslu judikatury správních soudů, neznamená to, že na žalobcovy pozemky nelze umístit místní komunikaci, mezi jejíž znaky nepatří naplňování nezbytné komunikační potřeby a která vzniká jiným způsobem nežli účelová komunikace.

45. Důvodná pak není ani výtku žalobce, že se žalovaný nezabýval tím, zda je stavba propojky projevem zneužití práva. Žalovaný se totiž k této problematice v reakci na odvolací námítku vyjádřil, a to na straně 16 napadeného rozhodnutí. Avšak s ohledem na to, že žalovaný stejně jako zdejší soud dospěl k závěru, že v územním řízení není namístě zvláště se zabývat účelem stavby propojky, resp. důvody vymezení místní komunikace a veřejně prospěšné stavby na pozemcích žalobce, uzavřel, že ani s tím dle žalobce související otázka zneužití práva ze strany osoby zúčastněné na řízení 3) nemůže být předmětem územního řízení. Žalovaný v tomto ohledu naznal, že názor žalobce ohledně zneužití práva vyvěral z vymezení veřejně prospěšné stavby na jeho pozemcích, přičemž měl za to, že i proti tomu se měl žalobce bránit v procesu pořizování územního plánu. S tímto hodnocením soud souhlasí a v reakci na žalobní argumentaci dodává, že zneužití práva nelze spatřovat v tom, že osoba zúčastněná na řízení 3) v intencích zákona a v souladu s platným územním plánem podala žádost o umístění stavby propojky. Výhrady, které žalobce nyní vznáší, vskutku směřují proti tomu, že na jeho pozemcích byla vymezena místní komunikace jako veřejně prospěšná stavba, ačkoli pro to dle mínění žalobce nebyly dány důvody, resp. že proklamované důvody (účely stavby propojky) mohly být naplněny i jinak. Svou povahou se tak opětovně jedná o výtky související s přiměřeností územního plánu města Roztoky, které již v územním řízení nebylo možné s ohledem na jeho věcnou koncentraci řešit.
46. Nad rámec nutného odůvodnění soud konstatuje, že za zneužití práva či svévoli nepokládá to, že osoba zúčastněná na řízení 3) vymezila ve svém územním plánu na pozemcích žalobce místní komunikaci jako veřejně prospěšnou stavbu v situaci, kdy – jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní rozhodovací činnosti ve věci sp. zn. 51 A 20/2018 – byla na těchto pozemcích již změnou č. 4 předchozího územního plánu, vydanou dne 27. 9. 2017, vymezena veřejně prospěšná stavba pro komunikační propojení ulic Š. a L., resp. touto změnou bylo na pozemcích žalobce upřesněno vymezení místní komunikace, se kterou počítal již územní plán z roku 1995 (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 51 A 20/2018-93, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 114/2019-64). I v případě veřejně prospěšné stavby vymezené platným územním plánem (obdobně jako tomu bylo v případě veřejně prospěšné stavby, jejíž vymezení bylo upřesněno změnou č. 4 předchozího územního plánu) platí, že dotčená část žalobcových pozemků navazuje na stávající komunikace, čímž vytváří prakticky přímé propojení ulic L.

a Š., přičemž se na první pohled nejedná o zjevný exces při územním plánování nebo o počín, který by nebyl zdůvodnitelný cíli a úkoly územního plánování. Naopak je z polohy dotčených pozemků žalobce patrné, že tyto pozemky přerušují zřetelnou komunikační linii a zapadají do optického propojení ulic L. a Š. tvarově i velikostně a že mohou vést ke zlepšení dopravní obslužnosti dané lokality. Nelze přitom tvrdit, jako to činí žalobce, že by se jednalo o propojení nadbytečné proto, že přístup k okolním nemovitostem je zajištěn po jiných komunikacích nebo skrze lávku pro pěší. Lávka pro pěší totiž nemůže sloužit pro motorovou dopravu a skutečnost, že okolní nemovitosti jsou přístupné po jiných pozemních komunikacích, sama o sobě nevylučuje vhodnost propojení ulic Š. a L. vzhledem k zájmu na harmonickém využívání území či rozvoji obce.

47. Soud žalobci dále nedává za pravdu v tom, že by zneužití práva ze strany osoby zúčastněné na řízení 3) bylo možné spatřovat v její snaze o výstavbu místní komunikace coby „*silového řešení*“ reagujícího na neúspěch v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace. Místní komunikace na pozemcích žalobce byla vymezena již územním plánem z roku 1995, zatímco žádost o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace byla k silničnímu správnímu úřadu podána až v roce 2012, a to navíc nikoli osobou zúčastněnou na řízení 3). Nadto, i kdyby osoba zúčastněná na řízení 3) započala činit kroky směřující k realizaci stavby propojky až v návaznosti na výsledek deklaratorního řízení o účelové komunikaci, nemuselo by se jednat o výraz zneužití práva, nýbrž o v zásadě logický krok, byla-li by přesvědčena o tom, že je v daném místě existence nějaké pozemní komunikace žádoucí a ospravedlnitelná. Zneužití práva soud na rozdíl od žalobce nespatřuje ani v tom, že umístění stavby propojky bylo projednáváno v režimu liniového zákona. V situaci, kdy v platném a účinném územním plánu města Roztoky byla vymezena veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury (což soud ověřil také v rámci dokazování), není pochyb o tom, že na její umístění dopadal § 1 odst. 2 liniového zákona.
48. Co přesně žalobce ve vztahu k umístění stavby propojky vlastně dovozuje z „*významné skutečnosti*“, že jeho pozemky jsou až do doby pravomocného skončení řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace zpřístupněny veřejnosti, předmětem vandalismu a užívány k 1,84 průchodům denně (a to i ze strany Ing. H.), není ze žalobní argumentace příliš zřejmé. Soud má nicméně za to, že tato tvrzení souvisí s názorem žalobce, že jeho pozemky nejsou veřejně přístupnou účelovou komunikací a neslouží k uspokojování nutné komunikační potřeby, tedy se skutečnostmi, které – jak již bylo vysvětleno výše – nejsou pro umístění stavby propojky podstatné. Relevantní pro tuto věc není ani to, zda se osoba zúčastněná na řízení 3) v minulosti dopustila vůči žalobci v řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace (či v jiném s tím souvisejícím řízení) šikanózního jednání, protože soud k těmto tvrzením žalobce ani neprováděl dokazování.
49. Pokud jde o existenci studny na pozemku žalobce p. č. XL sousedícím s pozemky, na něž byla umístěna stavba propojky, tou se stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí skutečně nezabýval a nevypořádal se s námitkou žalobce, že se stavba propojky dotkne jeho studny. V reakci na odvolací námitku však nedostatky prvostupňového rozhodnutí zhojil žalovaný, který vyšel ze zjištění učiněných stavebním úřadem a na stranách 13 až 15 napadeného rozhodnutí reagoval na tvrzení žalobce o tom, že existence studny brání umístění stavby propojky. Vzhledem k tomu, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), nepředstavuje pochybení stavebního úřadu důvod pro zrušení správních rozhodnutí.

50. Ohledně studny žalobce ve správním řízení tvrdil, že je zdrojem vody pro zavlažovací systém a součástí funkčního systému zadržování dešťové vody (srov. rekapitulaci v bodě 17 tohoto rozsudku), že slouží pro závlahu a retenci dešťových vod (viz bod 18 rozsudku) a je vodním dílem požívajícím zákonné ochrany, jejíž vzdálenost od pozemní komunikace by měla činit alespoň 12 m (viz bod 22 rozsudku). Vzhledem k tomu, že žalobce ve správním řízení vůbec netvrdil, že studna je zdrojem pitné vody, a ani o tom nesvědčil obsah správního spisu, nelze správním orgánům vytýkat, že studnu za zdroj pitné vody nepovažovaly. Ani závěr žalovaného, že studnu za takových okolností nelze považovat za zdroj individuálního zásobování, na který by měl dopadat § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., tak za daných okolností nelze považovat za chybný.
51. Tvzení o tom, že je studna zdrojem pitné vody, a důkazy na podporu takového tvrzení začal žalobce uplatňovat až v řízení před soudem. Soud nicméně na základě provedeného dokazování vzal za zjištěné, že se na žalobcově pozemku nenachází studna určená k individuálnímu zásobování pitnou vodou. Z protokolu o ohledání žalobcových pozemků ze dne 9. 2. 2023 a situačního výkresu založených ve správním spise plyne, že kopaná studna, na kterou žalobce poukazuje, se nachází ve vzdálenosti do 5 m od umísťované stavby propojky. Listiny předložené žalobcem v soudním řízení pak korespondují s jeho tvrzeními uplatňovanými ve správním řízení, že jde o zdroj vody určené pro zálivku. To plyne ze smlouvy č. 48115577, podle níž byla žalobci poskytnuta podpora na akumulaci dešťové vody pro zálivku zahrady, odborného posudku pro výzvu č. 12/2017, podle něhož měly být akumulované vody využívány na zalévání zahrady, z blokového schématu systému, který popisuje způsob získávání dešťové vody ze střechy domu pro zálivku zahrady, i z potvrzení o dodávce a montáži akumulární nádrže pro zálivku zahrady. Hydrogeologické posouzení z března 2024 se zjevně týká stejné studny nacházející se ve vzdálenosti do 5 m od umísťované stavby propojky (srov. mapu na straně 18 hydrogeologického posouzení) a bylo vypracováno bez toho, aby jeho zpracovatel provedl místní šetření či průzkum na místě samém nebo aby znal detailní informace o stavbě propojky [srov. podkapitolu 1.3 popisující mj. zdroje informací, podkapitolu 6.3 konstatující, že zpracovateli nejsou známy obsírnější informace ohledně stavby (vyjma situačních výkresů), úvod kapitoly 7 uvádějící opětovně zdroje informací zpracovatele nebo kapitolu 8 obsahující podklady a literaturu]. Ačkoli se v úvodu hydrogeologického posouzení konstatuje, že studna představuje používaný a velmi kvalitní zdroj pitné vody pro individuální zásobování, v její kapitole 5 je upřesněno, že účelem stavby je primárně zajištění zdroje užitkové vody pro pozemek (závlahu zahrady) s tím, že dle informací poskytnutých žalobcem „*je se studnou uvažováno jako se záložním zdrojem pitné vody pro RD*“. Dle rozboru podzemní vody, který si žalobce nechal vypracovat, by studna měla představovat kvalitní podzemní zdroj pitné vody. Z laboratorního rozboru vody pak plyne, že odběratelem zkoumaného vzorku byl sám žalobce.
52. Soud považuje za rozhodující to, že studna je primárně zdrojem užitkové vody určené pro zálivku zahrady, o čemž svědčí všechny ze žalobcem předložených důkazů, včetně hydrogeologického posouzení. To, že se ve studni nachází kvalitní podzemní pitná voda, soud naproti tomu nemá za spolehlivě zjištěné, neboť zpracovatel hydrogeologického posouzení v tomto ohledu nevycházel z vlastních zjištění učiněných na místě samém, nýbrž ze sdělení žalobce a z laboratorního rozboru vody, jehož vzorek ovšem odebral sám žalobce,

pročež nelze ověřit autenticitu takového vzorku (tedy to, zda se skutečně jednalo o vzorek vody odebraný z předmětné studny). Nadto lze předpokládat, že pokud by studna skutečně mohla sloužit k odběru kvalitní podzemní pitné vody, pak by se ji žalobce jen stěží rozhodl využívat jako jímku pro dešťovou vodu, pročež veškeré důkazy týkající se studny coby akumulární nádrže (jímky) pro dešťovou vodu značně znevěrohodňují závěry hydrogeologického posouzení. I pokud by snad studna byla způsobilá k odběru podzemní pitné vody, a žalobce by proto o ní uvažoval jako o záložním zdroji pitné vody pro jeho rodinný dům, podstatné je dle soudu to, že primárním účelem studny je sloužit jako akumulární nádrž pro dešťovou vodu svedenou ze střechy přilehlého domu (pokud se přitom v hydrogeologickém posouzení na straně 6 konstatuje, že do studny nejsou svedeny žádné dešťové vody z blízkých staveb, jde o konstatování, které odporuje ostatním provedeným důkazům a jehož zdrojem podle všeho bylo jen sdělení žalobce), pročež na ni nelze aktuálně nahlížet jako na studnu individuálního zásobování pitnou vodou. Na okraj pak soud podotýká, že ani to, že by studna byla prokazatelně vybudována před rokem 1955 a že by z tohoto důvodu byla povolenou stavbou s povoleným odběrem podzemní pitné vody (jak se konstatuje v hydrogeologickém posouzení), soud nemá za prokazatelně zjištěné, neboť z hydrogeologického posouzení vůbec není zjistitelné, na základě jakého zdroje zpracovatel k takovému závěru dospěl (pravděpodobně se tedy opětovně bude jednat jen o sdělení žalobce). Naopak lze mít s ohledem na ostatní provedené důkazy za to, že jako studna individuálního zásobování povolena nebyla, resp. že nebyl povolen odběr podzemní vody.

53. S ohledem na to, že studnu, resp. akumulární nádrž na žalobcově pozemku nelze považovat zdroj individuálního zásobování vodou, je žalobcova argumentace týkající se nutnosti poskytnout jí ochranu jako zdroji pitné vody lichá. Ve vztahu k umísťování stavby propojky pak nelze ani aplikovat § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanovující nejmenší odstupovou vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace na 12 m, neboť splnění této podmínky je primárně třeba zkoumat při umísťování studny, nikoli při umísťování pozemní komunikace (k tomu viz bod 51 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 48 A 118/2016-200, č. 3902/2019 Sb.). Navíc, i pokud by soud připustil, že by odstupová vzdálenost 12 m měla být brána v potaz také při umísťování nového zdroje znečištění vůči stávajícím studnám (v tomto ohledu srov. bod 40 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2017, č. j. 45 A 36/2015-95), nebylo by ustanovení § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. aplikovatelné právě proto, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by studna na jeho pozemku byla zdrojem pitné vody.
54. Poukazuje-li žalobce konečně na to, že studna jako vodní dílo požívá dle § 58 odst. 1 vodního zákona základní ochrany, neboť dle tohoto ustanovení je zakázáno poškozovat vodní díla a jejich funkce, pak opomíjí, že toto ustanovení nestanoví žádné limity pro umísťování nových staveb v blízkosti vodní děl. Takové limity by mohl stanovit stavební úřad dle § 58 odst. 3 vodního zákona prostřednictvím ochranného pásma vodních děl. Žalobce však netvrdí a ani ze správního spisu či z provedeného dokazování neplyne, že by v blízkosti žalobcovy studny, resp. akumulární nádrže bylo stanoveno ochranné pásmo. Pokud žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že dle hydrogeologického posouzení bude realizace stavby propojky představovat pro jeho studnu rizika, jakými jsou technická destrukce kamenné vyzdívky či znečištění vod, pak soud připomíná, že zpracovatel posudku zjevně nedisponoval potřebnými podklady pro vyslovení takových závěrů, neboť na místě samém neprovedl žádné šetření ani nedisponoval podrobnými informacemi o stavbě propojky [opětovně viz podkapitolu 1.3 popisující mj. zdroje informací, podkapitolu 6.3 konstatující,

že zpracovateli nejsou známy obšírnější informace ohledně stavby propojky (vyjma situačních výkresů), úvod kapitoly 7 uvádějící zdroje informací zpracovatele nebo kapitolu 8 obsahující podklady a literaturu]. Soud proto závěrům hydrogeologického posouzení týkajícím se rizik spojených s výstavbou stavby propojky nepřikládá žádnou váhu a nepovažuje je za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Jelikož žalobní body nebyly důvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ji nepožadoval a v řízení mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.
57. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu